Petr Bařinka
NIGHT VISITORS
• 12. 4. – 20. 5. 2013 •

Petr Bařinka se narodil 9. 1.1979 ve Zlině

Studium:

2011- Vysoká Škola Výtvarných Umení Bratislava, Doktorandský stupeň, malba 4 - prof. Ivan Csudai

2000-2007 Vysoká Škola Uměleckoprůmyslová v Praze

2002-2007 ateliér sochařství 1, prof. Kurt Gebauer

2000-2002 ateliér ilustrace a grafiky, prof. Jiří Šalamoun

Stáž:

2004 Akademie Umění v Athénách, sochařský ateliér prof. Lapase

Samostatné výstavy:

2013 BlAcKbLiK, Industrial Gallery, Ostrava

2012 MODUS OPERANDI, s Pavlem Strnadem, Galerie Kabinet T, Zlín

2012 TVRZ 3000, Malá galerie Chodovská Tvrz Praha

2012 Uffomix, UFFO Trutnov

2011 Planet Magnet, FruFru Gallery, Bratislava SK

2010 Welcome to Endland, Galerie Makráč, Praha

Skupinové výstavy:

2013 Sppirit, Galéria SPP, Bratislava, SK

2012 Někdo se dívá, Divadlo Reduta Brno

2012 Socha a Objekt, Hviezdoslavovo namiestie, Bratislava, SK

2011 Unknown Area, Kunstverein Graz, Regensburg, DE

2010 Současná Česká Malba a Socha, NG Veletržní Palác, Praha

2009 5. Zlínský Salon Mladých, KGVUZ Zámek, Zlín

2009 Výstava finalistů ceny NG 333, NG Veletržní Palác, Praha

Ceny a ocenění:

2009 Cena NG 333 pro umělce do 33 let

Jeskyně

Dámy a pánové,

s potěšením se ujímám úvodního slova k historicky první výstavě Petra Bařinky v Pardubicích v této galerii, kterou mám osobně velmi rád a kde jsem otevíral výstavy řadě umělců, především výstavy Milana Langera, Jindřicha Pavlíčka a dalších umělců jako Tomáše Záhoříka, či výstavu Martiny Hozové, žačky a stylové dědičky Karla Nepraše.

V případě dnešní výstavy Petra Bařinky se potkává moje dlouhodobá spolupráce s Galerií Fons s dlouhodobou spoluprací s vystavujícím autorem. Bařinkovi, absolventovi ateliéru Kurta Gebauera jsem, před mnoha lety, oponoval jeho závěrečnou práci *Strašáci,* v níž propátrával představy plné paranoidních, sexuálních či naivních obsahů, které straší v lidské předvědomí. Představy, jež bývají zpravidla vytěsněny, autor přivedl zpět do vědomí a zpodobnil je ve směsi vizuální temnoty a bezelstné naivity. Další z jeho výstav nazvaná ENDLAND v legendárním výstavním prostoru Ústavu makromolekulární chemie v Praze se naznačená linka jeho intuice dále rozvíjela. Propátrával místo, kde končí svět, svět za zavřenýma očima, nebeskou klenbu vnitřku vlastní hlavy, rozvíjel transgresi vlastního pohledu svrchovaně odvráceného od světa. Konečně jeho výstava spolu s Pavlem Strnadem nazvaná MODUS OPERANDI, která byla realizovaná letošního léta v galerii KABINET v areálu Baťových závodů, pracovala s dynamikou forem apokalyptických obrazů, které mají překvapivě stejnou podobu u všech

autorů, kteří se tématu dotkli, ať už to byl Braugelův Triumf smrti nebo apokalypsa bratří Chapmannů. Vždy dochází k mutaci tělesnosti i tvarovosti věcí a nenápadně se zde snoubí děs a karnevalová travestie, smích a veselí.

Dnešní výstava NIGHT VISITORS novým způsobem rozvíjí autorem obývané pole. Nočními návštěvníky jsou temné bytosti, možná nehmotné stíny, které připomínají pohádková strašidla, přízraky, které do noční tmy projektuje dětská fantazie. V jakém prostoru se však tito návštěvníci pohybují? Kde je toto vizuální místo vizitorů — tedy vidoucích bytostí, které si v temnotách svítí očima? Grafická forma a barevnost nás ponouká k tomu se ptát nejen na to v jakém prostoru, ale také v jakém čase se tito noční návštěvníci pohybují. Nepochybně je to noc, tma, v níž přestávají být zřetelné barvy. Je to zároveň čas uzavřený, minulý, čas, ze kterého se jeho obyvatelé již odstěhovali, odešli a zhasli. Jakoby tento opuštěný čas zůstal v jiné rovině jako paralelní vesmír, jenž je obýván již jen stíny vzpomínek, myslí, jež se zapomněly v jiné době, přízraky vyhaslých životů a duší naplněných nostalgií po ztraceném světě. Zapomenutý svět, „tísnivě" propastných hlubiny času, nad nimiž se navždy zavřela hladina. Tyto bytosti bydlí v tomto časoprostoru, zatímco lidé žijí v jiném světě. Z grafiky vystupuje tato heterogenita časů. Z bloků minulosti kdesi mimo zůstává paralelní vesmír, někde zůstává.

Ztracený časoprostor se nám někdy připomíná prostřednictvím materiálních stop či dobových dokumentů. Fotografické dokumenty dobové architektury často vyobrazované zcela bez života a zcela bez lidí, prázdné plovárny, prázdné obchody, prázdné továrny a prázdné hotelové pokoje působí mrazivým dojmem. V prostředí tohoto opuštěného světa se v autorově mysli zjevují noční návštěvníci. Je to povětšinou prostředí socialistické moderny bývalého Československa 70. a začátku 80. let. Mimochodem dnešek neví jak s touto socialistickou modernitou s propagandistickými motivy naložit. Projevuje se to například v současné diskusi o pražském hotelu Praha. Socialistická moderna je dobou autorova dětství, ke které se vrací, dívá se na ni zpětně pohled dospělého a spatřuje v ní strašidla, které si vymyslel již tehdy, když byl dítětem a pouští se tak do orchestrace heterogenních časů.

Vlastni vesmír, rekonstrukce vlastního vesmíru z doby dětství. Osobní návrat. Nevnímal politicky, ale jen tu estetickou rovinu, katalogy z ciziny z katalogů, nedostupné - kompenzováno přetvářením hraček dostupných, upravené příběhy, práce imaginárna. Není prvoplánově depresivní. Působit mírně tísnivou, sevřenou atmosférou. Rastr, novinové zvětšeniny, staré noviny, Lidé zmizeli, nechali je na pospas těmto stínům, které tam žijí autonomně bez nich. Dnešní doba pouze estetizuje, žije v zapomnění současnosti bez paměti. Laciné věci ze západu. Shazuje všechny minulé věci vs. nostalgie po jedinečném. Paměť bez lidí. Fotografie jako zmražený čas, paměť bez lidí, styl duch minulosti.

Autor tento zkřížený čas odděluje od dnešní doby, vyznačující se přemrštěnou barevností, vysokými definicemi barev, zvuku a obrazu. Současnost se tak jeví býti plytkou na efekt a úplně prázdným líbivým efektem. Současnost je v kontrastu simulakrem sebe sama, naše epocha je epochou bez dějinnosti.

Michal Tošner

Night visitor

Night visitor II.